

Beste ministers van Onderwijs en Volksgezondheid

Beste ouder

Beste leerkracht

Beste collega-zorgcoördinator

Beste pedagogische begeleiding

Beste CLB

Beste ondersteuningsnetwerk

Beste vakorganisatie

Beste beleidsmedewerker

Beste LOP-coördinator

Beste ...

Met 19 jaar zorgcoördinatie op de teller binnen onze zelfstandige kleuterschool is het zorgcontinuüm me niet vreemd. Het is een duidelijk kader waarbinnen het kind centraal staat. Gedeelde zorg die uitbreidt naarmate de onderwijsbehoefte groter wordt; een netwerk dat zich stevig verankert en breed werkt... we passen het handelingsgericht toe. De meerwaarde is er : voor ouders die zich mee gedragen voelen , voor leerkrachten die zich in hun ondersteuningsbehoefte gehoord en geholpen weten, voor (last but not least) de kleuter die in zijn of haar ontwikkelstapjes op maat gestimuleerd wordt.

De laatste jaren echter sputtert dit continuüm steeds vaker. Wat op papier een mooie driehoek met een breed frame er rond is, is in realiteit steeds vaker een platte trapezium met een dunne stippellijn er om heen. De vele redenen zijn u vast niet onbekend :

- lange wachtlijsten bij officiële diagnosecentra ; monsterprijzen bij de private collega's
- beperkte tijdsondersteuning van de ondersteuningsnetwerken die de zorgnood maar beperkt kunnen ondervangen
- handen te kort op de klasvloer voor de steeds groter wordende nood aan 1-1-begeleiding
- een wettelijk kader dat de school geen enkele zeggingskracht geeft wanneer een zorgkleuter tekort gedaan wordt bij gebrek aan ondersteuning op maat
- gebrek aan beslissingsrecht voor de school om haar onderwijsopdracht voor alle kinderen te kunnen garanderen wanneer extreme zorgnoden dit hypothekeren
- lange wachtlijsten bij revalidatiecentra waardoor de externe zorg vaak beperkt blijft omwille van de beperkte financiële draagkracht van ouders
- onvoldoende plaatsen in het Buitengewoon Onderwijs , wat maakt dat kleuters met zeer ernstige ontwikkelingsproblemen noodgedwongen in het regulier onderwijs moeten zitten
- ...

Het is schrijnend om zien hoe kleuters met zulke grote noden tekort gedaan worden door dit alles. Het maakt van hen pionnen die kriskras over de tafel geschoven worden tot ze er uiteindelijk af vallen. Mijn hart breekt wanneer ik na een zorgtraject van meerdere jaren samen met ouders

gefrustreerd moet constateren dat er voor hun kind geen plaats is op de plek waar ze de juiste ontwikkelkansen weten. We krabbelen dan maar verder bij onze collega's van het lager onderwijs die hen met lede ogen zien arriveren. Onze inspanningen en inzichten zijn voor hen vergiftigde cadeaus; zij weten dat zij de ouders zullen moeten teleurstellen met hun eveneens beperkte mogelijkheden.

We behelpen ons met stagiaires, vrijwilligers en hulp allerhande. Maar dat zijn lapmiddelen, doekjes tegen het bloeden, dweilen met de kraan open, ... Het geeft zekerheid, noch perspectief.

Dit alles maakt dat ons hele onderwijsaanbod onder zware druk komt. Ik zie sterk gemotiveerde en degelijke onderwijscollega's kraken in hun job en hen de moed verliezen. Ze torsen vaak een huizenhoog schuldgevoel mee, zowel ten opzichte van de zorgkleuters als tegenover de andere kleuters in hun klas. Ik hoor telkens weer 'ik zou zo graag... maar het kan niet..'.

Ik gruwel ondertussen van de 'onderhandelingsgesprekken', het 'zorg-pleiten', het zoeken naar plan A, B, ..of F. Veel van onze ouders missen de mogelijkheden en de kracht om kansen voor hun kind door te drukken. SES-indicatoren verzwaren de hele problematiek. Wat zijn zij met extra onderwijsuren als er geen mensen voor gevonden worden?? Wat in de media en mooie onderwijsnota's verkondigd wordt, geeft helaas vaak valse veronderstellingen en verwachtingen.

Daarom dit schrijven; omdat kwetsbare kinderen beter verdienen dan dit! Het onthouden van mogelijkheden en kansen voor hen, het niet-ageren, het niet-veranderen van deze wantoestand is een blaam voor ons zorg- en onderwijssysteem. Recht op onderwijs, wordt een holle term.

Ik schrijf deze brief aan jullie allen in de hoop dat elk van jullie zich daadwerkelijk mee wil inzetten om aan deze schrijnende situaties een einde te maken. Gedeelde zorg betekent gedeelde verantwoordelijkheid, maar ook verzamelde daadkracht. Laat ons daar nu eindelijk mee beginnen!

In naam van de kleuters, de ouders, de collega's in mijn hart,

Vriendelijke groeten,

Inge Verschueren

Zorgcoördinator Kleuterschool Groenendaal- Merksem